Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 12ης Μαΐου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Σύμβαση Εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν – Άρθρο 54 – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 50 – Αρχή ne bis in idem – Άρθρο 21 ΣΛΕΕ – Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων – Ερυθρά αγγελία της Interpol – Οδηγία (ΕΕ) 2016/680 – Νομιμότητα της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία»

Στην υπόθεση C-505/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικό δικαστήριο Wiesbaden, Γερμανία) με απόφαση της 27ης Ιουνίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Ιουλίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

WS

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin και N. Wahl, προέδρους τμήματος, T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (εισηγητή), L. S. Rossi, I. Jarukaitis και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Krausenböck, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Ιουλίου 2020,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο WS, εκπροσωπούμενος αρχικά από την S. Wolff και τον J. Adam, στη συνέχεια από τους J. Adam και S. Schomburg, Rechtsanwälte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Bundesrepublik Deutschland, εκπροσωπούμενη από τον M. Meyer και από τις L. Wehle και A. Hansen,

– η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικά από τις C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs και C. Pochet, καθώς και από τους J.-C. Halleux και P.-J. De Grave, στη συνέχεια από τις M. Van Regemorter, M. Jacobs και C. Pochet, καθώς και από τους J.-C. Halleux και P.-J. De Grave,

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την T. Machovičová και από τους M. Smolek και J. Vláčil,

– η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικά από τον J. Nymann-Lindegren και από τις P. Z. L. Ngo και M. S. Wolff, στη συνέχεια από τον J. Nymann-Lindegren και την M. S. Wolff,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και D. Klebs,

– η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Σ. Χαριτάκη, Ε.-Μ. Μαμούνα και Α. Μαγριππή,

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Aguilera Ruiz,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A.-L. Desjonquères και A. Daniel, καθώς και από τους D. Dubois και T. Stehelin,

– η Κροατική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Vidović Mesarek,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και H. S. Gijzen,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικά από τους C.-R. Canțăr και S.-A. Purza, καθώς και από την E. Gane, στη συνέχεια από την E. Gane και τον S.-A. Purza,

– η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. Pere,

– η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την Z. Lavery, επικουρούμενη από τον C. Knight, barrister,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Wasmeier, D. Nardi και H. Kranenborg,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Νοεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 54 της Συμβάσεως εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 και ετέθη σε ισχύ στις 26 Μαρτίου 1995 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19, στο εξής: ΣΕΣΣ), του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), του άρθρου 21 ΣΛΕΕ, καθώς και της οδηγίας (ΕΕ) 2016/680 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, διερεύνησης, ανίχνευσης ή δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της απόφασης-πλαίσιο 2008/977/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2016, L 119, σ. 89, διορθωτικό ΕΕ 2019, L 216, σ. 40), και ιδίως του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και του άρθρου 8, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του WS και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας), εκπροσωπούμενης από την Bundeskriminalamt (ομοσπονδιακή αστυνομία διώξεως του εγκλήματος, Γερμανία) (στο εξής: BKA), σχετικά με τα μέτρα που οφείλει να λάβει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προκειμένου να προστατεύσει τον WS έναντι των δυσμενών συνεπειών που ενδέχεται να έχει στην εκ μέρους του άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας η έκδοση από τον Διεθνή Οργανισμό Εγκληματολογικής Αστυνομίας (Interpol) ερυθράς αγγελίας κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

Το καταστατικό της Interpol

3 Το άρθρο 2, στοιχείο a, του καταστατικού της Interpol, το οποίο θεσπίστηκε στη Βιέννη το 1956 και τροποποιήθηκε για τελευταία φορά το 2017 (στο εξής: καταστατικό της Interpol), ορίζει ότι σκοπός της Interpol είναι, μεταξύ άλλων, «η διασφάλιση και η προώθηση της ευρύτερης δυνατής αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ όλων των εγκληματολογικών αστυνομικών αρχών εντός των ορίων των νόμων που ισχύουν στις διάφορες χώρες και στο πνεύμα της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου».

4 Το άρθρο 31 του εν λόγω καταστατικού ορίζει τα εξής:

«Για την επίτευξη των στόχων της, [η Interpol] χρειάζεται τη μόνιμη και ενεργό συνεργασία των Μελών της, τα οποία θα πρέπει να πράττουν ό,τι είναι δυνατόν, σύμφωνα με τις νομοθεσίες των χωρών τους, ώστε να συμμετέχουν με επιμέλεια στις δραστηριότητές της.»

Ο κανονισμός της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων

5 Το άρθρο 1, σημείο 7, του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων, ο οποίος θεσπίστηκε το 2011 και τροποποιήθηκε για τελευταία φορά το 2019 (στο εξής: κανονισμός της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων), ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[…]

7. "[ε]θνικό κεντρικό γραφείο": κάθε οργανισμός που ορίζεται από χώρα [η οποία αποτελεί μέλος της Interpol] για την άσκηση των καθηκόντων σύνδεσης που προβλέπει το άρθρο 32 του [καταστατικού της Interpol].»

6 Το άρθρο 73 του κανονισμού αυτού, με τίτλο «Σύστημα αγγελιών της Interpol», ορίζει στην παράγραφο 1 τα ακόλουθα:

«Το σύστημα αγγελιών της Interpol αποτελείται από διάφορες κωδικοποιημένες ανά χρώματα αγγελίες που εκδίδονται για συγκεκριμένους σκοπούς, και από ειδικές αγγελίες που εκδίδονται στο πλαίσιο ειδικής συνεργασίας που δεν καλύπτεται από τις προηγούμενες κατηγορίες αγγελιών.»

7 Κατά το άρθρο 80 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Θέση των αγγελιών σε εφαρμογή»:

«1. Τα [ε]θνικά κεντρικά γραφεία διαβιβάζουν:

a) σε όλες τις αρμόδιες αρχές της χώρας τους, το συντομότερο δυνατόν και σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία τους, όλα τα δεδομένα που περιέχονται στις αγγελίες που λαμβάνουν, καθώς και τις επικαιροποιήσεις σχετικά με τις αγγελίες αυτές·

[…]»

8 Το άρθρο 82 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Σκοπός των ερυθρών αγγελιών», ορίζει τα εξής:

«Οι ερυθρές αγγελίες εκδίδονται κατόπιν αιτήματος [ε]θνικού κεντρικού γραφείου ή διεθνούς φορέα έχοντος εξουσίες έρευνας και δίωξης σε ποινικές υποθέσεις προκειμένου να ζητηθεί ο εντοπισμός του καταζητούμενου προσώπου και η κράτηση, η σύλληψη ή ο περιορισμός των μετακινήσεών του με σκοπό την έκδοση, την παράδοση ή ανάλογη νόμιμη ενέργεια.»

9 Το άρθρο 83 του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ειδικοί όροι για την έκδοση ερυθράς αγγελίας», ορίζει στην παράγραφο 2, στοιχείο b, ότι ερυθρά αγγελία εκδίδεται μόνον εφόσον έχουν παρασχεθεί επαρκή νομικά στοιχεία, στα οποία περιλαμβάνονται έγκυρο ένταλμα συλλήψεως ή δικαστική απόφαση που συνεπάγεται το ίδιο αποτέλεσμα.

10 Το άρθρο 87 του κανονισμού αυτού, με τίτλο «Ληπτέα μέτρα σε περίπτωση εντοπισμού του καταζητούμενου προσώπου», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Εάν εντοπισθεί το πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία λαμβάνονται τα ακόλουθα μέτρα:

a) Η χώρα στην οποία εντοπίστηκε ο καταζητούμενος:

i. ενημερώνει πάραυτα το [ε]θνικό κεντρικό γραφείο ή τον διεθνή φορέα που προκάλεσε την έκδοση της αγγελίας και τη Γενική Γραμματεία σχετικά με το γεγονός ότι ο καταζητούμενος εντοπίστηκε – με την επιφύλαξη των περιορισμών που απορρέουν από την εθνική νομοθεσία της και από τις εφαρμοστέες διεθνείς συνθήκες·
ii. λαμβάνει κάθε άλλο επιτρεπόμενο από την εθνική νομοθεσία και τις εφαρμοστέες διεθνείς συνθήκες μέτρο, όπως είναι η προσωρινή κράτηση του καταζητούμενου προσώπου ή η παρακολούθηση ή ο περιορισμός των μετακινήσεών του.

b) Το [ε]θνικό κεντρικό γραφείο ή ο διεθνής φορέας που προκάλεσε την έκδοση της αγγελίας ενεργεί πάραυτα μόλις ενημερωθεί ότι το καταζητούμενο πρόσωπο εντοπίσθηκε σε άλλη χώρα και, ιδίως, μεριμνά για την ταχεία διαβίβαση των δεδομένων και των δικαιολογητικών εγγράφων, κατόπιν αιτήματος της χώρας στην οποία εντοπίσθηκε το πρόσωπο ή της Γενικής Γραμματείας και εντός των προθεσμιών που τάσσονται για τη συγκεκριμένη περίπτωση.

[…]»

Το δίκαιο της Ένωσης

Η ΣΕΣΣ

11 Το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, το οποίο περιλαμβάνεται στο τιτλοφορούμενο «Εφαρμογή της αρχής ne bis in idem» κεφάλαιο 3 του τίτλου III, ορίζει τα ακόλουθα:

«Όποιος [δικάστηκε] αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

12 Το άρθρο 57, παράγραφοι 1 και 2, της ΣΕΣΣ ορίζει τα εξής:

«1. Όταν κάποιος κατηγορείται για μια αξιόποινη πράξη από ένα συμβαλλόμενο μέρος και οι αρμόδιες αρχές αυτού του μέρους έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η κατηγορία αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά για τα οποία δικάστηκε ήδη αμετάκλητα από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος, οι αρχές αυτές θα ζητήσουν, εάν το θεωρούν αναγκαίο, τις κατάλληλες πληροφορίες από τις αρμόδιες αρχές του συμβαλλόμενου μέρους, στο έδαφος του οποίου έχει ήδη εκδοθεί μια απόφαση.

2. Οι ζητούμενες πληροφορίες θα χορηγούνται όσο το δυνατόν συντομότερα και λαμβάνονται υπόψη περαιτέρω κατά την εκκρεμή διαδικασία.»

Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση

13 Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ 2003, L 181, σ. 27, στο εξής: Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ), δεν προβλέπει ειδικούς λόγους για άρνηση εκδόσεως, με εξαίρεση το άρθρο 13 σχετικά με τη θανατική ποινή.

14 Το άρθρο 17 της Συμφωνίας αυτής, με τίτλο «Μη παρέκκλιση», ορίζει τα εξής:

«1. Η παρούσα συμφωνία δεν επηρεάζει την προβολή, από το προς ό η αίτηση κράτος, λόγων άρνησης σχετικά με θέμα που δεν διέπεται από την παρούσα συμφωνία, αλλά το οποίο προβλέπεται σε διμερή συνθήκη έκδοσης μεταξύ κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

2. Όταν οι συνταγματικές αρχές ή αμετάκλητες δεσμευτικές δικαστικές αποφάσεις του προς ό η αίτηση κράτους ενδέχεται να θέτουν εμπόδιο στην εκπλήρωση της υποχρέωσής του έκδοσης και η επίλυση του θέματος δεν προβλέπεται στην παρούσα συμφωνία ή την εφαρμοστέα διμερή συνθήκη, πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις μεταξύ του αιτούντος και του προς ό η αίτηση κράτους.»

Η οδηγία 2016/680

15 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2, 25 και 64 της οδηγίας 2016/680 αναφέρουν τα ακόλουθα:

«(2) Οι αρχές και οι κανόνες για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τα αφορούν θα πρέπει, ανεξάρτητα από την ιθαγένεια ή τον τόπο διαμονής, να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ελευθερίες τους, ιδίως το δικαίωμά τους στην προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Η παρούσα οδηγία σκοπεύει να συμβάλει στην επίτευξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

[…]

(25) Όλα τα κράτη μέλη συνδέονται με [την Interpol]. Για την εκπλήρωση της αποστολής της, η Interpol λαμβάνει, αποθηκεύει και κυκλοφορεί δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, με σκοπό να παρέχει στις αρμόδιες αρχές συνδρομή κατά την πρόληψη και την καταπολέμηση της διεθνούς εγκληματικότητας. Ενδείκνυται, ως εκ τούτου, να ενισχυθεί η συνεργασία μεταξύ της Ένωσης και της Interpol μέσω της προαγωγής της αποτελεσματικής ανταλλαγής δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, με παράλληλη εξασφάλιση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών που αφορούν την αυτόματη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Όποτε διαβιβάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα από την Ένωση προς την Interpol, και προς χώρες που έχουν εντεταλμένα μέλη στην Interpol, θα πρέπει να εφαρμόζεται η παρούσα οδηγία, ιδίως οι διατάξεις σχετικά με τις διεθνείς διαβιβάσεις. […]

[…]

(64) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι μια διαβίβαση προς τρίτη χώρα ή προς διεθνή οργανισμό πραγματοποιείται μόνον εάν είναι αναγκαία για την πρόληψη, τη διερεύνηση, την ανίχνευση ή τη δίωξη ποινικών αδικημάτων ή την εκτέλεση ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένης της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους, ο δε υπεύθυνος επεξεργασίας στην τρίτη χώρα ή στον διεθνή οργανισμό είναι αρχή που είναι αρμόδια κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας. […] Διαβίβαση τέτοιου είδους μπορεί να πραγματοποιηθεί στις περιπτώσεις στις οποίες η [Ευρωπαϊκή] Επιτροπή έχει αποφανθεί ότι η εκάστοτε τρίτη χώρα ή ο διεθνής οργανισμός παρέχουν επαρκές επίπεδο προστασίας ή εάν παρέχονται κατάλληλες εγγυήσεις ή όταν ισχύουν παρεκκλίσεις για ειδικές καταστάσεις. Όταν διαβιβάζονται δεδομένα προσωπικού

χαρακτήρα από την Ένωση σε υπευθύνους επεξεργασίας, εκτελούντες την επεξεργασία ή άλλους αποδέκτες σε τρίτες χώρες ή σε διεθνείς οργανισμούς, δεν θα πρέπει να υπονομεύεται το επίπεδο προστασίας των φυσικών προσώπων το οποίο προβλέπεται στην Ένωση από την παρούσα οδηγία, περιλαμβανομένων των περιπτώσεων περαιτέρω διαβιβάσεων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από την τρίτη χώρα ή το διεθνή οργανισμό προς υπευθύνους επεξεργασίας ή εκτελούντες την επεξεργασία στην ίδια ή σε άλλη τρίτη χώρα ή άλλο διεθνή οργανισμό.»

16 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«Η παρούσα οδηγία θεσπίζει τους κανόνες που αφορούν στην προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους.»

17 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, η εν λόγω οδηγία «εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς που καθορίζονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1».

18 Το άρθρο 3, σημεία 2 και 7, της ίδιας οδηγίας ορίζει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

[…]

2. “επεξεργασία”: κάθε πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται, με ή χωρίς τη χρήση αυτοματοποιημένων μέσων, σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή σε σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η διάρθρωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η μεταβολή, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η κοινολόγηση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, ο περιορισμός, η διαγραφή ή η καταστροφή·

[…]

7. “αρμόδια αρχή”:
   α) κάθε δημόσια αρχή αρμόδια για την πρόληψη, τη διερεύνηση, την ανίχνευση ή τη δίωξη ποινικών αδικημάτων ή την εκτέλεση ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους· ή
   β) κάθε άλλος οργανισμός ή φορέας στον οποίο το δίκαιο κράτους μέλους αναθέτει ρόλο δημόσιας αρχής και την εκτέλεση δημόσιων εξουσιών για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους».

19 Το άρθρο 4 της οδηγίας 2016/680, με τίτλο «Αρχές που διέπουν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα:

α) υποβάλλονται σε σύννομη και δίκαιη επεξεργασία·

β) συλλέγονται για καθορισμένους, ρητούς και νόμιμους σκοπούς και δεν υποβάλλονται σε επεξεργασία κατά τρόπο ασύμβατο προς τους σκοπούς αυτούς·

γ) είναι κατάλληλα, συναφή και όχι υπερβολικά σε σχέση με τους σκοπούς για τους οποίους υποβάλλονται σε επεξεργασία·

[…]»

20 Το άρθρο 7 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Διάκριση μεταξύ των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και [επαλήθευση] της ποιότητας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», ορίζει στην παράγραφο 3 τα εξής:

«Σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι έχουν διαβιβαστεί ανακριβή δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή ότι τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα διαβιβάστηκαν παρανόμως, τούτο πρέπει να γνωστοποιηθεί πάραυτα στον αποδέκτη τους. Στην περίπτωση αυτή, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα διορθώνονται, διαγράφονται ή περιορίζεται η επεξεργασία σύμφωνα με το άρθρο 16.»

21 Το άρθρο 8 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Νομιμότητα της επεξεργασίας», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι η επεξεργασία είναι σύννομη μόνον εάν και στον βαθμό που είναι απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από αρχή αρμόδια για τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 και βασίζεται στο δίκαιο της Ένωσης ή των κρατών μελών.

2. Το δίκαιο κράτους μέλους που ρυθμίζει την επεξεργασία στο πλαίσιο της παρούσας οδηγίας καθορίζει τουλάχιστον τους στόχους της επεξεργασίας, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που υποβάλλονται σε επεξεργασία και τους σκοπούς της επεξεργασίας.»

22 Το άρθρο 16 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Δικαίωμα διόρθωσης ή διαγραφής δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και περιορισμού ως προς την επεξεργασία», ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν την υποχρέωση του υπεύθυνου επεξεργασίας να διαγράφει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα χωρίς άσκοπη καθυστέρηση και προβλέπουν το δικαίωμα του υποκειμένου των δεδομένων να εξασφαλίζει από τον υπεύθυνο επεξεργασίας τη διαγραφή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν χωρίς άσκοπη καθυστέρηση, εάν η επεξεργασία παραβιάζει τις διατάξεις που θεσπίζονται δυνάμει των άρθρων 4, 8 ή 10 ή εάν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να διαγραφούν προκειμένου να τηρηθεί εκ του νόμου υποχρέωση του υπευθύνου επεξεργασίας.»

23 Το κεφάλαιο V της οδηγίας 2016/680, με τίτλο «Διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς τρίτες χώρες η διεθνείς οργανισμούς», περιλαμβάνει τα άρθρα 35 έως 40 και ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, τους όρους υπό τους οποίους μπορούν να διαβιβάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα προς τρίτες χώρες ή διεθνείς οργανισμούς.

24 Το άρθρο 36 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Διαβιβάσεις με απόφαση περί επάρκειας», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς τρίτη χώρα ή διεθνή οργανισμό μπορεί να πραγματοποιηθεί, εφόσον η Επιτροπή αποφασίσει ότι εξασφαλίζεται επαρκές επίπεδο προστασίας από την τρίτη χώρα, εδαφική περιοχή ή από έναν ή περισσότερους συγκεκριμένους τομείς στην εν λόγω τρίτη χώρα ή από τον εν λόγω διεθνή οργανισμό.

25 Το άρθρο 37 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Διαβιβάσεις που υπόκεινται σε κατάλληλες εγγυήσεις», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι, ελλείψει τέτοιας αποφάσεως, τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς τρίτη χώρα ή διεθνή οργανισμό μπορεί να πραγματοποιηθεί εφόσον παρασχέθηκαν κατάλληλες εγγυήσεις όσον αφορά την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε νομικά δεσμευτική πράξη ή εφόσον ο υπεύθυνος επεξεργασίας αξιολόγησε όλες τις περιστάσεις που περιβάλλουν τη διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν κατάλληλες εγγυήσεις όσον αφορά την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

26 Το άρθρο 40 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Διεθνής συνεργασία για την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», ορίζει ότι η Επιτροπή και τα κράτη μέλη λαμβάνουν, σε σχέση με τρίτες χώρες και διεθνείς οργανισμούς, τα κατάλληλα μέτρα, με σκοπό, μεταξύ άλλων, την ανάπτυξη μηχανισμών διεθνούς συνεργασίας για τη διευκόλυνση της αποτελεσματικής επιβολής της νομοθεσίας σχετικά με την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα καθώς και την παροχή διεθνούς αμοιβαίας συνδρομής για την επιβολή της νομοθεσίας αυτής.

Το γερμανικό δίκαιο

27 Το άρθρο 153a, παράγραφος 1, του Strafprozessordnung (κώδικα ποινικής δικονομίας, στο εξής: StPO) προβλέπει, όσον αφορά αδικήματα που τιμωρούνται με χρηματική ποινή ή με κατώτατη ποινή φυλακίσεως μικρότερη του ενός έτους, ότι η γερμανική εισαγγελική αρχή δύναται, με τη σύμφωνη γνώμη, κατά γενικό κανόνα, του αρμόδιου για την κίνηση της κύριας δίκης δικαστηρίου και με τη σύμφωνη γνώμη του προσώπου εις βάρος του οποίου έχει κινηθεί ποινική διαδικασία, να απέχει προσωρινώς από την ποινική δίωξη επιβάλλοντας παράλληλα στο εν λόγω πρόσωπο όρους και δεσμευτικές εντολές, όπως την καταβολή χρηματικού ποσού σε φιλανθρωπικές οργανώσεις ή στο δημόσιο ταμείο, εφόσον τα μέτρα αυτά είναι τέτοια ώστε να εκλείπει το δημόσιο συμφέρον για άσκηση ποινικής διώξεως και κατά το μέτρο που αυτό επιτρέπεται από τη βαρύτητα του αδικήματος. Το ίδιο άρθρο προβλέπει ότι, εάν το πρόσωπο εις βάρος του οποίου είχε κινηθεί ποινική διαδικασία συμμορφωθεί προς τους εν λόγω όρους και εντολές, η επίμαχη συμπεριφορά δεν μπορεί πλέον να διωχθεί ως αξιόποινη πράξη κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

28 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (νόμου περί της ομοσπονδιακής αστυνομίας δίωξης του εγκλήματος και της συνεργασίας μεταξύ του ομοσπονδιακού κράτους και των ομόσπονδων κρατιδίων στον τομέα της αστυνομίας δίωξης του εγκλήματος), της 1ης Ιουνίου 2017 (BGBl. 2017 I, σ. 1354), η BKA αποτελεί το εθνικό κεντρικό γραφείο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας όσον αφορά τη συνεργασία με την Interpol.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

29 Το 2012, κατόπιν αιτήματος των αρμοδίων αρχών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, η Interpol εξέδωσε ερυθρά αγγελία που αφορούσε τον WS (στο εξής: ερυθρά αγγελία για τον WS), Γερμανό υπήκοο, για τον εντοπισμό και την κράτησή του, τη σύλληψή του ή τον περιορισμό των μετακινήσεών του με σκοπό την ενδεχόμενη έκδοσή του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η εν λόγω ερυθρά αγγελία στηριζόταν σε ένταλμα συλλήψεως που είχαν εκδώσει οι αρμόδιες αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, μεταξύ άλλων, για κατηγορίες δωροδοκίας εις βάρος του WS.

30 Κατά το αιτούν δικαστήριο, το Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικό δικαστήριο Wiesbaden, Γερμανία), η Staatsanwaltschaft München I (εισαγγελία Μονάχου Ι, Γερμανία) είχε κινήσει διαδικασία έρευνας σχετικά με τον WS, για τις ίδιες πράξεις με εκείνες τις οποίες αφορούσε η ερυθρά αγγελία, πριν ακόμη εκδοθεί η τελευταία. Η διαδικασία έρευνας ετέθη στο αρχείο με απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2010, αφού προηγουμένως ο WS προέβη στην καταβολή χρηματικού ποσού, σύμφωνα με το άρθρο 153a, παράγραφος 1, του StPO. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η ποινική δίωξη για τις επίμαχες στην κύρια δίκη πράξεις είχε επομένως παύσει στη Γερμανία.

31 Το 2013, κατόπιν επικοινωνίας με τον WS, η BKA ζήτησε από την Interpol και επέτυχε να συμπεριληφθεί στην ερυθρά αγγελία για τον WS προσθήκη, κατά την οποία η BKA φρονούσε ότι η αρχή ne bis in idem, σύμφωνα με την οποία ένα πρόσωπο δεν μπορεί να διωχθεί δύο φορές για την ίδια αξιόποινη πράξη, είχε εφαρμογή όσον αφορά τις πράξεις για τις οποίες εξεδόθη η αγγελία αυτή.

32 Το 2017 ο WS άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενης από την BKA. Ο WS ζήτησε να υποχρεωθεί το κράτος μέλος αυτό να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την απόσυρση της εν λόγω ερυθράς αγγελίας. Κατά την άποψη του WS, η ύπαρξη της σχετικής με αυτόν ερυθράς αγγελίας τον εμπόδιζε να μεταβεί σε κράτος μέλος ή σε κράτος που είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Συμφωνία που συνήφθη μεταξύ των κυβερνήσεων του Βασιλείου του Βελγίου, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13) (στο εξής: συμβαλλόμενο κράτος), πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, χωρίς να διατρέχει κίνδυνο να συλληφθεί, δεδομένου ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αγγελίας αυτής, τα κράτη μέλη και τα συμβαλλόμενα κράτη είχαν καταχωρίσει το όνομά του στα εθνικά τους συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων. Κατά τον WS, αφενός, η κατάσταση αυτή αντιβαίνει στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ και, αφετέρου, κάθε επεξεργασία από τις αρχές των κρατών μελών των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν και περιέχονται στην εν λόγω ερυθρά αγγελία συνιστά, ως εκ τούτου, παράβαση των διατάξεων της οδηγίας 2016/680.

33 Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από την Interpol διέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, και από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/680. Όπως δε προκύπτει από την τελευταία διάταξη, η επεξεργασία είναι σύννομη μόνον καθόσον, αφενός, είναι απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από αρχή αρμόδια για τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας και, αφετέρου, βασίζεται στο δίκαιο της Ένωσης ή των κρατών μελών. Εν προκειμένω, η επεξεργασία των δεδομένων

προσωπικού χαρακτήρα τα οποία αφορούν τον WS και περιέχονται στη σχετική με αυτόν ερυθρά αγγελία, θα μπορούσε επομένως να είναι σύννομη μόνον εφόσον είναι σύμφωνη με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του Χάρτη και το άρθρο 21 ΣΛΕΕ.

34 Όπως δε προκύπτει από πάγια νομολογία, η αρχή ne bis in idem, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, αποσκοπεί στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, του ενδεχομένου ένα άτομο που έχει δικαστεί αμετάκλητα σε κράτος μέλος ή σε συμβαλλόμενο κράτος να διωχθεί, κατά την εκ μέρους του άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, για τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες καταδικάστηκε αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος ή σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

35 Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 21 ΣΛΕΕ έχει εφαρμογή σε ζητήματα εκδόσεως ακόμη και στις σχέσεις μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους. Κατά το αιτούν δικαστήριο, το ίδιο πρέπει να ισχύει και στην περίπτωση επίσης κατά την οποία διεθνής οργανισμός, όπως η Interpol, ενεργεί ως ενδιάμεσος, εκδίδοντας, κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους, ερυθρά αγγελία για τη σύλληψη προσώπου ή τον περιορισμό των μετακινήσεών του με σκοπό την έκδοσή του στο τρίτο αυτό κράτος. Μόνον η ως άνω ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 21 ΣΛΕΕ καθιστά δυνατή την άρση των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης, τα οποία συνεπάγεται ο κίνδυνος εκδόσεως σε τρίτο κράτος μετά την παραμονή τους σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος καταγωγής τους, έκδοση που είναι παράνομη εφόσον στηρίζεται σε κατηγορία η οποία, δεδομένης της απαγορεύσεως επιβολής διπλής κυρώσεως για τις ίδιες πράξεις, παραβιάζει το δίκαιο της Ένωσης.

36 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η καταχώριση, στα εθνικά συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων, δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από την Interpol συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/680. Εφόσον δε η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία είναι σύννομη μόνον εάν είναι σύμφωνη με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του Χάρτη και το άρθρο 21 ΣΛΕΕ, οι ανακοινώσεις αναζητήσεως που καταχωρίσθηκαν στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων των κρατών μελών κατόπιν της εκδόσεως της εν λόγω αγγελίας θα πρέπει, ως εκ τούτου, να διαγραφούν, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, και το άρθρο 16 της οδηγίας 2016/680, στην περίπτωση που η επεξεργασία αυτή δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του Χάρτη και το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

37 Το αιτούν δικαστήριο σημειώνει ότι η Επιτροπή και τα κράτη μέλη δεν έχουν κάνει προφανώς χρήση, όσον αφορά την Interpol, της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 40 της οδηγίας 2016/680 να θεσπίσουν κανόνες για τη διεθνή συνεργασία στον τομέα της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα έναντι τρίτων χωρών και διεθνών οργανισμών. Επιπλέον, τα άρθρα 36 και 37 της οδηγίας αφορούν μόνον τις διαβιβάσεις δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς την Interpol και όχι τη διαβίβαση τέτοιων δεδομένων από την Interpol στα κράτη μέλη. Επομένως, κατά το αιτούν δικαστήριο, η εν λόγω οδηγία παρουσιάζει κενό δικαίου το οποίο πρέπει να καλυφθεί. Το γεγονός ότι η Interpol διαβιβάζει στα κράτη μέλη δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στις ερυθρές αγγελίες της, παρά το ότι ως προς τις πράξεις τις οποίες αφορούν οι αγγελίες αυτές έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, και δεν μεριμνά ώστε τα δεδομένα αυτά να διαγράφονται αμελλητί όταν η επεξεργασία τους είναι παράνομη, εγείρει σοβαρά ερωτήματα ως προς την αξιοπιστία του οργανισμού αυτού σε σχέση με την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

38 Επομένως, κατά το αιτούν δικαστήριο, η έκβαση της διαφοράς της κύριας δίκης εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, του άρθρου 50 του Χάρτη, του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και των διατάξεων της οδηγίας 2016/680. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση που η αρχή ne bis in idem έχει εφαρμογή εν προκειμένω, καθιστώντας παράνομη τη διατήρηση της καταχωρίσεως, στα εθνικά συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων, της σχετικής με τον WS ανακοινώσεως αναζητήσεως, η οποία εκδόθηκε από τρίτο κράτος και διαβιβάστηκε μέσω ερυθράς αγγελίας της Interpol, τα κράτη μέλη δεν επιτρέπεται να προβαίνουν στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στην εν λόγω αγγελία. Κατά συνέπεια, οι ανακοινώσεις αναζητήσεως που αφορούν τον WS και καταχωρίστηκαν στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων των κρατών μελών κατόπιν της εκδόσεως της συγκεκριμένης ερυθράς αγγελίας θα πρέπει να διαγραφούν, ώστε να διασφαλισθεί επομένως η εκ μέρους του WS άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Ένωσης και εντός του χώρου Σένγκεν.

39 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Verwaltungsgericht Wiesbaden (διοικητικό δικαστήριο Wiesbaden) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του [Χάρτη] την έννοια ότι δεν επιτρέπεται πλέον η κίνηση ποινικής διαδικασίας για τις ίδιες πράξεις σε όλα τα [συμβαλλόμενα κράτη], εάν μια γερμανική εισαγγελία παύσει ποινική διαδικασία την οποία έχει κινήσει, αφότου ο κατηγορούμενος εκπληρώσει συγκεκριμένες υποχρεώσεις και, ειδικότερα, καταβάλει το ορισθέν από την εισαγγελία χρηματικό ποσό;

2) Προκύπτει από το άρθρο 21, παράγραφος 1, [ΣΛΕΕ] απαγόρευση προς τα κράτη μέλη να εκτελούν ένταλμα συλλήψεως εκδοθέν από τρίτα κράτη στο πλαίσιο διεθνούς οργανισμού όπως [η Interpol], εάν το πρόσωπο το οποίο αφορά το ένταλμα συλλήψεως είναι πολίτης της Ένωσης και το κράτος μέλος του οποίου έχει την ιθαγένεια έχει γνωστοποιήσει στον διεθνή οργανισμό και επομένως και στα λοιπά κράτη μέλη αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα του εντάλματος συλλήψεως με την εφαρμογή της αρχής ne bis in idem;

3) Αποκλείει το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ αφ' εαυτού την κίνηση ποινικής διαδικασίας και την προσωρινή κράτηση στα κράτη μέλη των οποίων την ιθαγένεια δεν έχει ο ενδιαφερόμενος, όταν η κίνηση αυτή είναι αντίθετη προς την αρχή ne bis in idem;

4) Έχουν το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', και το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/680, σε συνδυασμό με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και το άρθρο 50 του Χάρτη την έννοια ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να θεσπίσουν διατάξεις που διασφαλίζουν ότι, σε περίπτωση διαδικασίας καταλήγουσας σε παύση της ποινικής διώξεως, απαγορεύεται, σε όλα τα [συμβαλλόμενα κράτη], η περαιτέρω επεξεργασία των "red notices" [ερυθρών αγγελιών] της Interpol που ενδέχεται να καταλήξουν σε περαιτέρω ποινική διαδικασία;

5) Διασφαλίζει ένας διεθνής οργανισμός όπως η Interpol ένα επαρκές επίπεδο προστασίας των δεδομένων όταν δεν υπάρχει απόφαση περί επάρκειας κατά το άρθρο 36 της οδηγίας 2016/680 και/ή κατάλληλες εγγυήσεις κατά το άρθρο 37 της οδηγίας 2016/680;

6) Επιτρέπεται στα κράτη μέλη να προβαίνουν σε περαιτέρω επεξεργασία δεδομένων τα οποία έχουν καταχωρισθεί στην Interpol σε ανακοίνωση αναζητήσεως (“red notice” [ερυθρά αγγελία]) από τρίτα κράτη, μόνον όταν τρίτο κράτος έχει, με την εν λόγω ανακοίνωση αναζητήσεως, διαβιβάσει αίτημα συλλήψεως και εκδόσεως και έχει ζητήσει τη σύλληψη ατόμου η οποία δεν αντιβαίνει στο ευρωπαϊκό δίκαιο και, ειδικά, στην αρχή ne bis in idem;»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

40 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε από το Δικαστήριο να εξετασθεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

41 Στις 12 Ιουλίου 2019 το Δικαστήριο, έχοντας διαπιστώσει ιδίως ότι ο WS δεν τελούσε υπό κράτηση, αποφάσισε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να μην κάνει δεκτό το αίτημα αυτό.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού

42 Πολλοί από τους μετέχοντες στη διαδικασία που κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ή έλαβαν μέρος στην επ’ ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αμφισβήτησαν το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως ή ορισμένων από τα ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο.

43 Πρώτον, η Βελγική Κυβέρνηση υποστηρίζει κατ’ ουσίαν ότι το αιτούν δικαστήριο δεν προσδιορίζει με επαρκή ακρίβεια το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης ούτε τα κρίσιμα πραγματικά στοιχεία, και δεν εξηγεί τους λόγους για τους οποίους αμφιβάλλει για την ερμηνεία των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τις οποίες αφορά η απόφαση περί παραπομπής, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 94, στοιχεία α′ και γ′, του Κανονισμού Διαδικασίας.

44 Δεύτερον, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει ότι ο WS άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας δυνάμει του άρθρου 21 ΣΛΕΕ, οπότε το ζήτημα εάν παραβιάσθηκε το δικαίωμα αυτό είναι υποθετικό. Από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει ούτε ότι τα σχετικά με τον WS δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιέχονται στην ερυθρά αγγελία που τον αφορά, καταχωρίστηκαν στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων των κρατών μελών κατόπιν της εκ μέρους της Interpol πιθανής διαβιβάσεως της εν λόγω αγγελίας στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών της Interpol.

45 Τρίτον, κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τη Γερμανική Κυβέρνηση και την Τσεχική Κυβέρνηση, τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο έχουν αμιγώς υποθετικό χαρακτήρα, καθόσον ουδόλως σχετίζονται με τη διαφορά της κύριας δίκης, στο πλαίσιο της οποίας αντιδικούν ο WS και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Συγκεκριμένα, τα ερωτήματα αυτά αφορούν αποκλειστικά τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα άλλα κράτη μέλη πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

46 Τέταρτον, η Βελγική, η Τσεχική, η Γερμανική και η Ολλανδική Κυβέρνηση παρατηρούν ότι το αιτούν δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο, ως γερμανικό δικαστήριο, να αποφασίσει με ποιον τρόπο άλλα κράτη μέλη πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας πρέπει ή όχι να ενεργήσουν έναντι του WS.

47 Πέμπτον, η Βελγική και η Τσεχική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα, το οποία αφορά το επίπεδο προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που διασφαλίζει η Interpol, είναι απαράδεκτο καθότι αναφέρεται σε υποθετική περίπτωση.

48 Έκτον, τέλος, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Βελγική, η Γερμανική και η Ισπανική Κυβέρνηση, καθώς και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρούν ότι, εν πάση περιπτώσει, κατόπιν της αποσύρσεως από την Interpol, στις 5 Σεπτεμβρίου 2019, της ερυθράς αγγελίας για τον WS, τα προδικαστικά ερωτήματα κατέστησαν άνευ αντικειμένου και είναι επομένως απαράδεκτα.

49 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 267 ΣΛΕΕ παρέχει στα εθνικά δικαστήρια την ευρύτατη ευχέρεια να απευθύνονται στο Δικαστήριο, όταν θεωρούν ότι η υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιόν τους θέτει, μεταξύ άλλων, ζητήματα ερμηνείας διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τα οποία είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς που έχει υποβληθεί στην κρίση τους και είναι ελεύθερα να ασκούν την ευχέρεια αυτή σε όποιο στάδιο της διαδικασίας κρίνουν ενδεδειγμένο (απόφαση της 26ης Ιουνίου 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Ομοίως, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως υπενθυμίσει ότι τα υποβαλλόμενα από τα εθνικά δικαστήρια προδικαστικά ερωτήματα τα οποία αφορούν το δίκαιο της Ένωσης θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή. Επομένως, το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση προδικαστικής αποφάσεως μόνον όταν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που του είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβαλλόμενα ερωτήματα (αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 2018, Wightman κ.λπ., C-621/18, EU:C:2018:999, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 26ης Ιουνίου 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, σκέψη 36).

51 Όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 94, στοιχεία α′ και γ′, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως πρέπει να περιλαμβάνει, πέραν του κειμένου των ερωτημάτων που υποβάλλονται στο Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση του αντικειμένου της διαφοράς, καθώς και των σχετικών διαπιστωθέντων από το αιτούν δικαστήριο πραγματικών περιστατικών ή, τουλάχιστον, έκθεση των πραγματικών στοιχείων στα οποία στηρίζονται τα ερωτήματα, καθώς και έκθεση των λόγων που οδήγησαν το αιτούν δικαστήριο να υποβάλει ερωτήματα ως προς την ερμηνεία ή το κύρος ορισμένων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, καθώς και της κατά τη γνώμη του σχέσεως μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εφαρμοστέας στη διαφορά της κύριας δίκης εθνικής νομοθεσίας.

52 Εν προκειμένω, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως πληροί τις προϋποθέσεις της ανωτέρω διατάξεως. Πράγματι, η αίτηση αυτή παρέχει, έστω συνοπτικώς, τις αναγκαίες διευκρινίσεις όσον αφορά τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, ήτοι, αφενός, το εμπόδιο που συνεπάγονται, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, η

έκδοση της ερυθράς αγγελίας για τον WS και η καταχώριση, στα εθνικά συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων, των σχετικών με αυτόν δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στην εν λόγω αγγελία για την εκ μέρους του WS άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας εντός των κρατών μελών και εντός των συμβαλλόμενων κρατών, πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, καθώς και, αφετέρου, τις ενέργειες στις οποίες προέβη ο WS προκειμένου να επιτύχει την άρση του εμποδίου αυτού μέσω της ασκήσεως προσφυγής κατά του τελευταίου κράτους μέλους. Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο διευκρίνισε, όπως μνημονεύθηκε στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, τους λόγους που το οδήγησαν να υποβάλει αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο και τη σχέση που, κατά την άποψή του, υφίσταται μεταξύ των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τις οποίες αφορά η αίτηση αυτή και της διαφοράς της κύριας δίκης.

53 Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι όλοι οι ενδιαφερόμενοι που μετέσχον στη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου μπόρεσαν να υποβάλουν λυσιτελώς τις παρατηρήσεις τους επί των υποβληθέντων από το αιτούν δικαστήριο ερωτημάτων, με βάση τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όπως αυτά περιγράφονται στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως.

54 Δεύτερον, το γεγονός ότι από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι ο WS δεν φαίνεται να άσκησε, μετά την έκδοση της σχετικής με αυτόν ερυθράς αγγελίας, το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας δυνάμει του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν σημαίνει ότι το πρόβλημα το οποίο αφορά η αίτηση αυτή είναι υποθετικό. Πράγματι, από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι ο WS άσκησε την ενώπιόν του εκκρεμή προσφυγή με σκοπό ακριβώς τη δημιουργία των αναγκαίων προϋποθέσεων ώστε να καταστεί δυνατό να ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας χωρίς να διατρέξει τον κίνδυνο να συλληφθεί στο κράτος μέλος όπου επιθυμεί να μεταβεί, λόγω της υπάρξεως της εν λόγω αγγελίας.

55 Εξάλλου, όσον αφορά την οδηγία 2016/680, καίτοι είναι αληθές ότι στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν γίνεται αναφορά σε αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι τα σχετικά με τον WS δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιέχονται στη σχετική με αυτόν ερυθρά αγγελία, έχουν όντως καταχωριστεί στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων άλλων κρατών μελών, πλην εκείνων της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, κατόπιν της εκδόσεως της εν λόγω αγγελίας από την Interpol, εντούτοις, πρέπει να επισημανθεί ότι είναι αδιανόητο τα κράτη μέλη της Interpol, στα οποία συγκαταλέγονται όλα τα κράτη μέλη και όλα τα συμβαλλόμενα κράτη, να μπορούν να εκπληρώνουν, όσον αφορά πρόσωπα που καταζητούνται μέσω ερυθράς αγγελίας της Interpol, την επιβαλλόμενη σε αυτά από το άρθρο 31 του καταστατικού της Interpol υποχρέωση για «μόνιμη και ενεργό συνεργασία» με τον εν λόγω οργανισμό, χωρίς να καταχωρίζουν στα συστήματά τους αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων τα περιεχόμενα σε μια τέτοια αγγελία δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των ως άνω προσώπων, εκτός εάν υφίστανται βάσιμοι λόγοι για τη μη καταχώρισή τους.

56 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 80 του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων, οσάκις η Interpol εκδίδει ερυθρά αγγελία, τα εθνικά κεντρικά γραφεία κάθε κράτους μέλους του οργανισμού αυτού διαβιβάζουν σε όλες τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους όλα τα δεδομένα που περιέχονται στην αγγελία αυτή, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα του προσώπου το οποίο αφορά η συγκεκριμένη αγγελία. Από κανένα δε στοιχείο που περιήλθε στη γνώση του Δικαστηρίου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι πραγματοποιήθηκε τέτοια διαβίβαση, εντός των κρατών μελών, όσον αφορά τα σχετικά με τον WS δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στην ερυθρά αγγελία που τον αφορά.

57 Τρίτον, το γεγονός ότι τα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν αποκλειστικά τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη μέλη και τα συμβαλλόμενα κράτη πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας δεν σημαίνει ότι τα ερωτήματα αυτά ουδόλως σχετίζονται με τη διαφορά της κύριας δίκης. Συγκεκριμένα, μολονότι η διαφορά αυτή αφορά την προβαλλόμενη υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και, ως εκ τούτου, και των γερμανικών αρχών να προστατεύσουν τον WS έναντι των δυσμενών συνεπειών που ενδέχεται να συνεπάγεται η εκδοθείσα για αυτόν ερυθρά αγγελία της Interpol για την εκ μέρους του άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, η ύπαρξη και η έκταση της υποχρεώσεως αυτής μπορούν να εξαρτώνται από ενδεχόμενες υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη μέλη και τα συμβαλλόμενα κράτη όσον αφορά πρόσωπο για το οποίο εκδόθηκε ερυθρά αγγελία της Interpol σε περίπτωση που ενδέχεται να έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, μεταξύ άλλων όσον αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε τέτοια αγγελία κατά την έννοια της οδηγίας 2016/680.

58 Τέταρτον, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την προηγούμενη σκέψη, η προσφυγή της κύριας δίκης στρέφεται αποκλειστικά κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και, ως εκ τούτου, κατά των αρμόδιων γερμανικών αρχών, το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δεν μπορεί να αμφισβητηθεί για τον λόγο ότι το αιτούν δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί των υποχρεώσεων που υπέχουν οι αρχές των άλλων κρατών μελών. Πράγματι, στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο θα κληθεί να αποφανθεί μόνον επί των υποχρεώσεων που υπέχουν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και οι γερμανικές αρχές.

59 Πέμπτον και τελευταίον, καίτοι είναι αληθές ότι, κατόπιν της αποσύρσεως από την Interpol, στις 5 Σεπτεμβρίου 2019, της ερυθράς αγγελίας για τον WS, εξαλείφθηκε το εμπόδιο που η τελευταία ενδέχετο να συνεπάγεται για την ελεύθερη κυκλοφορία του, επισημαίνεται ωστόσο ότι το αιτούν δικαστήριο ενημέρωσε το Δικαστήριο, με την από 11 Νοεμβρίου 2019 απάντησή του σε ερώτηση του τελευταίου σχετικά με τις πιθανές συνέπειες της αποσύρσεως αυτής για την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, ότι ο WS είχε εκδηλώσει την πρόθεσή του να προσαρμόσει την προσφυγή του ώστε να έχει αυτή αναγνωριστικό αίτημα (Feststellungsklage), ούτως ώστε να ζητείται πλέον να αναγνωριστεί η υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να λάβει κάθε απαραίτητο μέτρο, αφενός, προκειμένου να αποτραπεί τυχόν έκδοση από την Interpol νέας ερυθράς αγγελίας αφορώσας τις ίδιες πράξεις με εκείνες που μνημονεύονται στην ερυθρά αγγελία για τον WS και, αφετέρου, προκειμένου να αποσυρθεί τυχόν νέα ερυθρά αγγελία, σε περίπτωση που η Interpol προβεί στην έκδοσή της. Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής της κύριας δίκης είναι δυνατόν επίσης να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι πρόκειται εφεξής περί προσφυγής με αίτημα τη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα (Fortsetzungsfeststellungsklage).

60 Το αιτούν δικαστήριο διευκρίνισε ακόμη επ’ αυτού ότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και ότι, στην περίπτωση αμφοτέρων των προσφυγών που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε εξακολουθεί να είναι αναγκαία για την επίλυση της εν λόγω διαφοράς.

61 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων την οποία καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της μέλλουσας να εκδοθεί δικαστικής αποφάσεως, να εκτιμήσει,

λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του αποφάσεως (βλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

62 Όσον αφορά το παραδεκτό των επιμέρους προδικαστικών ερωτημάτων, επισημαίνεται, όσον αφορά το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο, το τέταρτο και το έκτο ερώτημα, ότι, με γνώμονα τα όσα εξέθεσε το αιτούν δικαστήριο, δεν είναι πρόδηλο ότι η εκ μέρους του ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, στο στάδιο στο οποίο αυτή βρίσκεται μετά την απόσυρση, στις 5 Σεπτεμβρίου 2019, της ερυθράς αγγελίας για τον WS, ούτε ότι το πρόβλημα στο οποίο αναφέρεται η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως κατέστη υποθετικής φύσεως συνεπεία της αποσύρσεως.

63 Επομένως, το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο, το τέταρτο και το έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να κριθούν παραδεκτά.

64 Δεν ισχύει το ίδιο ως προς το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα. Πράγματι, με το ερώτημα αυτό το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί εάν η Interpol παρέχει επαρκές επίπεδο προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ώστε οι αρχές που υπόκεινται στις διατάξεις της οδηγίας 2016/680 να μπορούν να διαβιβάζουν τα δεδομένα αυτά στον εν λόγω οργανισμό. Πλην όμως, το αιτούν δικαστήριο ουδόλως εξήγησε γιατί η απάντηση του Δικαστηρίου στο ερώτημα αυτό είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.

65 Από το άρθρο 87 του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων προκύπτει βεβαίως ότι το κράτος εντός του οποίου εντοπίστηκε πρόσωπο που καταζητείται μέσω ερυθράς αγγελίας ενημερώνει πάραυτα την αρχή που προκάλεσε την έκδοση της αγγελίας καθώς και την Interpol, με την επιφύλαξη των περιορισμών που απορρέουν από την εθνική νομοθεσία του κράτους αυτού και από τις εφαρμοστέες διεθνείς συνθήκες. Στο μέτρο αυτό, η ερυθρά αγγελία που εκδίδει η Interpol ενδέχεται, επομένως, να συνεπάγεται διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από κράτος μέλος προς την Interpol. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο δεν αναφέρεται στην περίπτωση αυτή και στηρίζεται, όσον αφορά τις αμφιβολίες του ως προς την αξιοπιστία της Interpol από άποψη προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, αποκλειστικά στο γεγονός ότι ο οργανισμός αυτός προέβη σε διαβίβαση τέτοιων δεδομένων προς τα κράτη μέλη μέσω της ερυθράς αγγελίας για τον WS και διατηρούσε την αγγελία αυτή κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, παρά το γεγονός ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, είχε εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

66 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η ζητούμενη με το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει προδήλως καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, το ερώτημα αυτό πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

67 Με το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, αντιτίθενται στην προσωρινή κράτηση, από τις αρχές συμβαλλόμενου κράτους ή από τις αρχές

κράτους μέλους, προσώπου για το οποίο η Interpol έχει εκδώσει ερυθρά αγγελία κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους, όταν, αφενός, εις βάρος του προσώπου αυτού έχει ήδη ασκηθεί ποινική δίωξη σε συμβαλλόμενο κράτος ή σε κράτος μέλος την οποία έπαυσε η εισαγγελική αρχή αφού προηγουμένως το συγκεκριμένο πρόσωπο συμμορφώθηκε προς ορισμένους όρους και, αφετέρου, οι αρχές του συμβαλλόμενου κράτους ή του κράτους μέλους ενημέρωσαν την Interpol ότι, κατά την άποψή τους, η διαδικασία αυτή αφορούσε τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες εκδόθηκε η προμνησθείσα ερυθρά αγγελία.

68 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 87 του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων, όταν πρόσωπο για το οποίο εκδόθηκε ερυθρά αγγελία εντοπίζεται σε κράτος μέλος της Interpol, το κράτος αυτό οφείλει, μεταξύ άλλων, να προβεί στην προσωρινή κράτηση του καταζητούμενου ή να παρακολουθεί ή να περιορίσει τις μετακινήσεις του, υπό την προϋπόθεση ότι τα μέτρα αυτά επιτρέπονται από την εθνική νομοθεσία του και από τις εφαρμοστέες διεθνείς συνθήκες.

69 Το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αντιτίθεται στην εκ μέρους συμβαλλόμενου κράτους δίωξη προσώπου για τις ίδιες πράξεις για τις οποίες αυτό έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, υπό τον όρον ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του τελευταίου κράτους.

70 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και από το άρθρο 50 του Χάρτη, η αρχή ne bis in idem απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις τόσο των κρατών μελών όσο και των συμβαλλόμενων κρατών. Επομένως, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, του οποίου διασφαλίζει το ουσιώδες περιεχόμενο (απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2018, XC κ.λπ., C-234/17, EU:C:2018:853, σκέψη 14 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Ως προς το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αυτό ορίζει ότι κάθε πολίτης της Ένωσης έχει το δικαίωμα να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, υπό την επιφύλαξη των περιορισμών και με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στις Συνθήκες και στις διατάξεις που θεσπίζονται για την εφαρμογή τους.

72 Επομένως, προκειμένου να δοθεί απάντηση στο πρώτο, στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει να εξεταστεί εάν, πρώτον, η αρχή ne bis in idem μπορεί επίσης να έχει εφαρμογή και στην περίπτωση αποφάσεως εκδοθείσας από άλλη αρχή πλην ποινικού δικαστηρίου και, δεύτερον, εάν το πρόσωπο το οποίο αφορά η απόφαση αυτή, το οποίο μετέπειτα συλλαμβάνεται και κρατείται προσωρινώς κατόπιν εκδόσεως από την Interpol ερυθράς αγγελίας για αυτό, μπορεί να θεωρηθεί ότι «διώκεται», κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, και ότι υφίσταται, ως εκ τούτου, περιορισμό του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, μη συμβατό με το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενων αμφότερων των ανωτέρω άρθρων υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, όταν δεν αποδεικνύεται ότι έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, αλλά οι αρχές κράτους μέλους ή συμβαλλόμενου κράτους έχουν ενημερώσει τις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών ή συμβαλλόμενων κρατών σχετικά με τις αμφιβολίες τους ως προς τη συμβατότητα προς την αρχή αυτή νέων ποινικών διώξεων με τις οποίες σχετίζεται η προμνησθείσα αγγελία.

73 Κατά πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα εάν η αρχή ne bis in idem μπορεί να έχει επίσης εφαρμογή και στην περίπτωση αποφάσεως εκδοθείσας από άλλη αρχή πλην ποινικού δικαστηρίου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αρχή ne bis in idem, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, έχει εφαρμογή στις διαδικασίες με τις οποίες εξαλείφεται η δυνατότητα ασκήσεως ποινικής

διώξεως, όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 153a του StPO, και κατά τις οποίες ο εισαγγελέας συμβαλλόμενου κράτους αποφασίζει, χωρίς την παρέμβαση δικαστηρίου, να παύσει την ποινική δίωξη που έχει ασκηθεί στο κράτος αυτό, αφού προηγουμένως ο κατηγορούμενος έχει εκπληρώσει ορισμένες υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων καταλέγεται π.χ. η καταβολή ορισμένου χρηματικού ποσού που έχει καθορίσει ο εισαγγελέας (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 2003, Gözütok και Brügge, C-187/01 και C-385/01, EU:C:2003:87, σκέψεις 22, 27 και 48), υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται σε εκτίμηση επί της ουσίας (πρβλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, σκέψεις 34 και 35).

74 Όπως δε προκύπτει από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, εις βάρος του WS είχε κινηθεί στη Γερμανία ποινική διαδικασία, η οποία έπαυσε οριστικά με απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2010, αφού προηγουμένως ο WS κατέβαλε χρηματικό ποσό, σύμφωνα με το άρθρο 153a, παράγραφος 1, του StPO. Ως εκ τούτου, η αρχή ne bis in idem, η οποία κατοχυρώνεται τόσο στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ όσο και στο άρθρο 50 του Χάρτη, μπορεί να εφαρμοστεί ως προς τις πράξεις τις οποίες αφορά η εν λόγω απόφαση.

75 Όσον αφορά, κατά δεύτερον, το ζήτημα εάν το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ μπορεί να εμποδίσει την προσωρινή κράτηση προσώπου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή αντιτίθεται στη «δίωξη» από συμβαλλόμενο κράτος προσώπου το οποίο έχει ήδη δικαστεί αμετάκλητα από άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

76 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι από το γράμμα και μόνον του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ δεν είναι δυνατόν να δοθεί απάντηση στο ερώτημα εάν πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol και το οποίο συλλαμβάνεται και κρατείται προσωρινώς μπορεί να θεωρηθεί ότι «διώκεται» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

77 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να ερμηνευθεί διάταξη του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Απριλίου 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

78 Όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, επισημαίνεται ότι το άρθρο 50 του Χάρτη, το οποίο κατοχυρώνει την αρχή ne bis in idem μεταξύ των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ένωσης, ορίζει ότι κανείς δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με τον νόμο. Όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο, από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι η αρχή ne bis in idem απαγορεύει τη σώρευση τόσο διώξεων όσο και κυρώσεων ποινικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου αυτού για τις ίδιες πράξεις και κατά του αυτού προσώπου (απόφαση της 20ής Μαρτίου 2018, Garlsson Real Estate κ.λπ., C-537/16, EU:C:2018:193, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, από τη νομολογία προκύπτει ότι η αρχή ne bis in idem, η οποία κατοχυρώνεται στο εν λόγω άρθρο, αποσκοπεί στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, του ενδεχομένου ένα πρόσωπο που έχει δικαστεί αμετάκλητα να διώκεται, λόγω του ότι κάνει χρήση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, για τις ίδιες πράξεις στο έδαφος περισσότερων του ενός συμβαλλόμενων κρατών, προκειμένου να εδραιωθεί η ασφάλεια δικαίου μέσω της συμμορφώσεως προς αποφάσεις κρατικών οργάνων που έχουν καταστεί απρόσβλητες, λαμβανομένης υπόψη της απουσίας εναρμονίσεως ή προσεγγίσεως των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών. Πράγματι, το

άρθρο 54 της ΣΕΣΣ πρέπει συναφώς να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, σύμφωνα με το οποίο η Ένωση παρέχει στους πολίτες της χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σε συνδυασμό με κατάλληλα μέτρα όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψεις 44 και 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ειδικότερα, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι πρόσωπο το οποίο έχει ήδη δικασθεί αμετακλήτως πρέπει να μπορεί να κυκλοφορεί ελεύθερα χωρίς να φοβάται νέες ποινικές διώξεις για τις ίδιες πράξεις σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, Gasparini κ.λπ., C-467/04, EU:C:2006:610, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

80 Συναφώς, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ προϋποθέτει κατ' ανάγκην ότι υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη των συμβαλλόμενων κρατών στα οικεία συστήματα ποινικής δικαιοσύνης και ότι καθένα από τα κράτη αυτά αποδέχεται την εφαρμογή του ποινικού δικαίου που ισχύει στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη, έστω και εάν η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας του θα οδηγούσε σε διαφορετική λύση. Η εν λόγω αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί οι οικείες αρμόδιες αρχές του δευτέρου συμβαλλόμενου κράτους να αποδέχονται μια αμετάκλητη απόφαση που εκδόθηκε στο έδαφος του πρώτου συμβαλλόμενου κράτους, όπως αυτή κοινοποιήθηκε στις εν λόγω αρχές (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψεις 50 και 51).

81 Εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η εν λόγω αμοιβαία εμπιστοσύνη δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνον εάν το δεύτερο συμβαλλόμενο κράτος είναι σε θέση να εξακριβώσει, βάσει των στοιχείων που του διαβιβάζει το πρώτο συμβαλλόμενο κράτος, ότι η οικεία απόφαση που εξέδωσαν οι αρμόδιες αρχές του πρώτου κράτους αποτελεί όντως αμετάκλητη απόφαση περιέχουσα εκτίμηση επί της ουσίας της υποθέσεως (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψη 52).

82 Ως εκ τούτου, οι αρχές συμβαλλόμενου κράτους υποχρεούνται να απέχουν από την ποινική δίωξη προσώπου για συγκεκριμένες πράξεις ή να μην επικουρούν τρίτο κράτος κατά τη δίωξη του προσώπου αυτού, προβαίνοντας σε προσωρινή κράτησή του, μόνον εφόσον δεν αμφισβητείται ότι το πρόσωπο αυτό έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα για τις ίδιες πράξεις από άλλο συμβαλλόμενο κράτος, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, και ότι, κατά συνέπεια, έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

83 Όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 94 των προτάσεών του, η ως άνω ερμηνεία επιρρωννύεται από το άρθρο 57 της ΣΕΣΣ, κατά το οποίο οι αρχές συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο πρόσωπο κατηγορείται για αξιόποινη πράξη μπορούν, όταν έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η κατηγορία αφορά τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες το εν λόγω πρόσωπο έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα από άλλο συμβαλλόμενο κράτος, να ζητήσουν από τις αρμόδιες αρχές του τελευταίου κράτους τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να κρίνουν εάν έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem. Πράγματι, από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι η πιθανότητα και μόνον να έχει εφαρμογή η αρχή αυτή δεν αρκεί ώστε να εμποδίσει συμβαλλόμενο κράτος να λάβει οιοδήποτε μέτρο διώξεως κατά του οικείου προσώπου.

84 Η δε προσωρινή κράτηση προσώπου για το οποίο η Interpol έχει εκδώσει ερυθρά αγγελία κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους μπορεί να αποτελέσει, σε περίπτωση που υφίσταται αμφιβολία ως προς το αν έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, απαραίτητο στάδιο προκειμένου να γίνουν οι αναγκαίες προς τούτο εξακριβώσεις, ενώ συγχρόνως αποτρέπεται ο κίνδυνος να διαφύγει το οικείο πρόσωπο και να αποφύγει, επομένως, ενδεχόμενες διώξεις στο τρίτο κράτος για πράξεις

για τις οποίες δεν έχει δικαστεί αμετάκλητα από συμβαλλόμενο κράτος. Ως εκ τούτου, σε τέτοια περίπτωση, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ δεν αντιτίθεται στην προσωρινή κράτηση, υπό τον όρο ότι είναι αναγκαία για τους σκοπούς των εξακριβώσεων αυτών.

85 Η ίδια ως άνω ερμηνεία επιβάλλεται όσον αφορά το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη.

86 Συναφώς, καίτοι η προσωρινή κράτηση συνιστά ασφαλώς περιορισμό του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας του οικείου προσώπου, εντούτοις, σε περίπτωση που παραμένει αβέβαιο αν έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, η προσωρινή κράτηση πρέπει να θεωρείται ότι δικαιολογείται από τον θεμιτό σκοπό αποτροπής του κινδύνου ατιμωρησίας του προσώπου αυτού, σκοπό ο οποίος, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, εντάσσεται στο πλαίσιο του προβλεπόμενου στο άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, εντός του οποίου εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 36 και 37, καθώς και της 2ας Απριλίου 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, σκέψη 60).

87 Πράγματι, η προσωρινή κράτηση είναι ικανή να διευκολύνει την άσκηση ποινικής διώξεως κατά του εν λόγω προσώπου κατόπιν της ενδεχόμενης εκδόσεώς του προς το τρίτο κράτος, με αίτημα του οποίου εκδόθηκε η σχετική ερυθρά αγγελία της Interpol, στην περίπτωση που η αρχή ne bis in idem δεν αντιτίθεται σε αυτό. Το Δικαστήριο έχει δε κρίνει ότι η έκδοση αποτελεί διαδικασία η οποία αποσκοπεί ακριβώς στην καταπολέμηση της ατιμωρησίας προσώπου το οποίο βρίσκεται σε επικράτεια διαφορετική από εκείνη στην οποία φέρεται να διέπραξε αξιόποινη πράξη, καθιστώντας επομένως δυνατή την αποτροπή του ενδεχομένου ατιμωρησίας αξιόποινων πράξεων τις οποίες τέλεσαν στο έδαφος ενός κράτους πρόσωπα τα οποία διέφυγαν εν συνεχεία από το κράτος αυτό (απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

88 Επομένως, τόσο οι αρχές συμβαλλόμενου κράτους όσο και οι αρχές κράτους μέλους έχουν την ευχέρεια να προβαίνουν σε προσωρινή κράτηση προσώπου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία από την Interpol, για όσο διάστημα δεν αποδεικνύεται ότι έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

89 Αντιθέτως, εφόσον οι αρχές συμβαλλόμενου κράτους ή κράτους μέλους προς το οποίο μετακινείται το πρόσωπο αυτό έχουν λάβει γνώση του γεγονότος ότι σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος ή σε άλλο κράτος μέλος εκδόθηκε αμετάκλητη δικαστική απόφαση με την οποία διαπιστώνεται ότι έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem όσον αφορά τις πράξεις που καλύπτονται από την προμνησθείσα ερυθρά αγγελία, ενδεχομένως μετά τη λήψη των αναγκαίων πληροφοριών από τις αρμόδιες αρχές του συμβαλλόμενου κράτους ή του κράτους μέλους στο οποίο προβάλλεται ότι έπαυσε η αφορώσα τις ίδιες πράξεις ποινική δίωξη, τόσο η υπομνησθείσα στη σκέψη 80 της παρούσας αποφάσεως αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, την οποία καθιερώνει μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, όσο και το κατοχυρωμένο στο άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, αντιτίθενται στην προσωρινή κράτηση του εν λόγω προσώπου από τις ως άνω αρχές ή, ενδεχομένως, στη διατήρησή της.

90 Πράγματι, όσον αφορά, αφενός, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, η προσωρινή κράτηση πρέπει να θεωρείται, σε τέτοια περίπτωση, ως μέτρο το οποίο δεν αποσκοπεί πλέον στο να εξακριβωθεί εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής ne bis in idem, αλλά μόνο στο να συμβάλει

στην αποτελεσματική άσκηση διώξεως εις βάρος του οικείου προσώπου στο τρίτο κράτος που ζήτησε την έκδοση της συγκεκριμένης ερυθράς αγγελίας, ενδεχομένως μετά την έκδοσή του σε αυτό.

91 Όσον αφορά, αφετέρου, το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, ο περιορισμός του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας του προσώπου το οποίο αφορά η ερυθρά αγγελία, τον οποίο συνεπάγεται η προσωρινή κράτησή του, δεν δικαιολογείται, σε μια περίπτωση όπως η περιγραφείσα στη σκέψη 89 της παρούσας αποφάσεως, από τον θεμιτό σκοπό αποτροπής του κινδύνου ατιμωρησίας, δεδομένου ότι το πρόσωπο αυτό έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα για τις πράξεις τις οποίες αφορά η συγκεκριμένη ερυθρά αγγελία.

92 Προκειμένου να διασφαλιστεί, σε μια τέτοια περίπτωση, η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, τα κράτη μέλη και τα συμβαλλόμενα κράτη οφείλουν να διασφαλίζουν τη δυνατότητα ασκήσεως ενδίκων βοηθημάτων τα οποία να παρέχουν στα οικεία πρόσωπα τη δυνατότητα να επιτύχουν την έκδοση αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως διαπιστώνουσας την εφαρμογή της αρχής ne bis in idem, κατά τα αναφερόμενα στη σκέψη 89 της παρούσας αποφάσεως.

93 Η εκτεθείσα στις σκέψεις 89 έως 91 της παρούσας αποφάσεως ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα που προέβαλαν ορισμένες από τις κυβερνήσεις που μετέσχον στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία, κατά τα οποία το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ τυγχάνει εφαρμογής μόνο εντός του χώρου Σένγκεν, η δε αρχή ne bis in idem δεν συνιστά απόλυτο λόγο που δικαιολογεί άρνηση εκδόσεως βάσει της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ.

94 Συγκεκριμένα, αφενός, μολονότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ δεν δεσμεύει, προφανώς, κράτος το οποίο δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών και το οποίο, επομένως, δεν ανήκει στον χώρο Σένγκεν, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσωρινή κράτηση προσώπου, για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol, από συμβαλλόμενο κράτος συνιστά, ακόμη και εάν η αγγελία εκδόθηκε κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους στο πλαίσιο ποινικής διώξεως ασκηθείσας από το ίδιο εις βάρος του προσώπου αυτού, πράξη του συμβαλλόμενου κράτους η οποία εντάσσεται επομένως στο πλαίσιο ποινικών διώξεων που διεξάγονται, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 86 και 87 της παρούσας αποφάσεως, στο έδαφος των συμβαλλόμενων κρατών και η οποία έχει τις ίδιες δυσμενείς συνέπειες για το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας του εν λόγω προσώπου με αυτές που έχει η ίδια πράξη που εκδίδεται στο πλαίσιο ποινικών διώξεων που διεξάγονται αποκλειστικώς στο συμβαλλόμενο κράτος.

95 Επομένως, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 60 έως 64 των προτάσεών του, μόνον μια ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ κατά την οποία τέτοια πράξη συμβαλλόμενου κράτους εμπίπτει στην έννοια της «διώξεως», κατά το άρθρο αυτό, είναι ικανή να επιτύχει τον σκοπό που επιδιώκει το εν λόγω άρθρο.

96 Η νομιμότητα πράξεως ενός εκ των συμβαλλόμενων κρατών, η οποία συνίσταται στην προσωρινή κράτηση προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol, εξαρτάται επομένως από το εάν είναι σύμφωνη με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ενώ οι σκέψεις 89 και 90 της παρούσας αποφάσεως περιγράφουν περίπτωση στην οποία τέτοια κράτηση αντιβαίνει στη διάταξη αυτή.

97 Αφετέρου, όσον αφορά τη Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ, διαπιστώνεται ότι, βεβαίως, η συμφωνία αυτή, σκοπός της οποίας είναι, κατά το άρθρο 1 αυτής, η ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ της Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στο πλαίσιο των σχέσεων που υφίστανται μεταξύ των κρατών μελών και του τρίτου αυτού κράτους σε ζητήματα εκδόσεως, δεν προβλέπει ρητώς ότι η εφαρμογή της αρχής ne bis in idem επιτρέπει στις αρχές των κρατών μελών να αρνηθούν έκδοση την οποία ζητούν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

98 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι η περίπτωση για την οποία υποβλήθηκε η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την προσωρινή κράτηση προσώπου για το οποίο εκδόθηκε ερυθρά αγγελία από την Interpol, κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους, και όχι την έκδοσή του προς το εν λόγω κράτος. Επομένως, προκειμένου να εξακριβωθεί εάν η εκτεθείσα στις σκέψεις 89 και 90 της παρούσας αποφάσεως ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ προσκρούει ενδεχομένως στο διεθνές δίκαιο, είναι αναγκαίο να εξεταστούν κατ' αρχάς οι διατάξεις σχετικά με την έκδοση ερυθρών αγγελιών της Interpol και οι έννομες συνέπειες των εν λόγω αγγελιών, οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 82 έως 87 του κανονισμού της Interpol περί επεξεργασίας δεδομένων.

99 Όπως προκύπτει από το άρθρο 87 του κανονισμού αυτού, τα κράτη μέλη της Interpol υποχρεούνται, στην περίπτωση κατά την οποία πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία εντοπισθεί εντός του εδάφους τους, να προβούν σε προσωρινή κράτησή του μόνον εφόσον το μέτρο αυτό «[επιτρέπεται] από την εθνική νομοθεσία και τις εφαρμοστέες διεθνείς συνθήκες». Σε περίπτωση κατά την οποία η προσωρινή κράτηση προσώπου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol δεν είναι συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης, όταν η αγγελία αυτή αφορά πράξεις ως προς τις οποίες έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, ένα κράτος μέλος της Interpol δεν παραβαίνει επομένως τις υποχρεώσεις που υπέχει ως μέλος του οργανισμού αυτού επειδή δεν προβαίνει σε τέτοια κράτηση.

100 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη νομολογία, μολονότι, ελλείψει κανόνων στο δίκαιο της Ένωσης που να διέπουν την έκδοση υπηκόων των κρατών μελών σε τρίτες χώρες, τα κράτη μέλη εξακολουθούν να είναι αρμόδια να θεσπίζουν τέτοιους κανόνες, τα ίδια αυτά κράτη οφείλουν να ασκούν την εν λόγω αρμοδιότητα τηρώντας το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως, το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψη 45, και της 2ας Απριλίου 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, σκέψη 48).

101 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι δεν αποδείχθηκε ότι η ερυθρά αγγελία για τον WS, η οποία εκδόθηκε το 2012 από την Interpol, αφορούσε τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες αυτός είχε ήδη δικασθεί αμετάκλητα, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, στη Γερμανία.

102 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη σκέψη 88 της παρούσας αποφάσεως, η προσωρινή κράτηση του WS σε συμβαλλόμενο κράτος ή σε κράτος μέλος δεν συνιστά παράβαση, στο στάδιο αυτό, του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ ούτε του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη.

103 Το ως άνω συμπέρασμα συνάδει, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 98 των προτάσεών του, με τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ

των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), και της οδηγίας 2014/41/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Απριλίου 2014, περί της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας σε ποινικές υποθέσεις (ΕΕ 2014, L 130, σ. 1).

104 Αφενός, μολονότι, κατά το άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν εκτελείται εφόσον από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως προκύπτει ότι έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, από το άρθρο 12 της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι, όταν πρόσωπο συλλαμβάνεται βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, απόκειται στην αρχή αυτή να αποφασίσει κατά πόσον είναι σκόπιμο να τηρηθεί αυτό υπό κράτηση σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως. Επομένως, η σύλληψη του οικείου προσώπου ή η συνέχιση της κρατήσεώς του αποκλείεται μόνον εφόσον η εν λόγω αρχή έχει διαπιστώσει ότι έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

105 Αφετέρου, ενώ κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 2014/41 η εκτέλεση ευρωπαϊκής εντολής έρευνας εκδοθείσας από κράτος μέλος μπορεί να απορριφθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως όταν η εκτέλεση αυτή αντίκειται στην αρχή ne bis in idem, από την αιτιολογική σκέψη 17 της ίδιας οδηγίας προκύπτει ότι, λόγω του προκαταρκτικού χαρακτήρα των διαδικασιών στις οποίες βασίζεται η ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, η εκτέλεσή της δεν θα πρέπει να μπορεί να απορριφθεί όταν σκοπός της είναι να βεβαιώσει πιθανή σύγκρουση με την αρχή ne bis in idem.

106 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο πρώτο, στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην προσωρινή κράτηση, από τις αρχές συμβαλλόμενου κράτους ή από τις αρχές κράτους μέλους, προσώπου για το οποίο η Interpol έχει εκδώσει ερυθρά αγγελία κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους, εκτός εάν αποδεικνύεται, με αμετάκλητη δικαστική απόφαση εκδοθείσα σε συμβαλλόμενο κράτος ή σε κράτος μέλος, ότι το εν λόγω πρόσωπο έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα από συμβαλλόμενο κράτος ή από κράτος μέλος αντιστοίχως, για τις ίδιες πράξεις με εκείνες στις οποίες στηρίζεται η ερυθρά αγγελία.

Επί του τετάρτου και του έκτου προδικαστικού ερωτήματος

107 Με το τέταρτο και το έκτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί εάν οι διατάξεις της οδηγίας 2016/680, ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 50 του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται στην εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από την Interpol, όταν το πρόσωπο το οποίο αφορά η αγγελία έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα από κράτος μέλος για τις ίδιες πράξεις με εκείνες στις οποίες στηρίζεται η εν λόγω αγγελία και όταν, κατά συνέπεια, έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

108 Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν, σε τέτοια περίπτωση, οι αρχές των κρατών μελών μπορούν να προβαίνουν στην καταχώριση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία στα συστήματά τους αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων ή να διατηρούν την ήδη υπάρχουσα καταχώριση.

109 Κατά το άρθρο 3, σημείο 2, της οδηγίας 2016/680, ως «επεξεργασία», για τους σκοπούς της οδηγίας αυτής, νοείται «κάθε πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται, με ή χωρίς τη χρήση αυτοματοποιημένων μέσων, σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή σε σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, […] η διαγραφή ή η καταστροφή».

110 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, η οδηγία 2016/680 εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς που καθορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας, ήτοι για τους σκοπούς της προλήψεως, της διερευνήσεως, της ανιχνεύσεως ή της διώξεως ποινικών αδικημάτων ή της εκτελέσεως ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους.

111 Επομένως, η καταχώριση στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων ενός κράτους μέλους των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία της Interpol, η οποία πραγματοποιείται από τις αρχές του κράτους αυτού βάσει του εθνικού δικαίου, συνιστά επεξεργασία των δεδομένων αυτών εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2016/680. Το ίδιο ισχύει για κάθε άλλη πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται στα δεδομένα αυτά κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 2, της οδηγίας.

112 Εξάλλου, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, της οδηγίας 2016/680, τα κράτη μέλη πρέπει, μεταξύ άλλων, να προβλέπουν ότι τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, αφενός, υποβάλλονται σε σύννομη και δίκαιη επεξεργασία και, αφετέρου, συλλέγονται για καθορισμένους, ρητούς και νόμιμους σκοπούς και δεν υποβάλλονται σε επεξεργασία κατά τρόπο ασύμβατο προς τους σκοπούς αυτούς. Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει ότι «η επεξεργασία είναι σύννομη μόνον εάν και στον βαθμό που είναι απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από αρχή αρμόδια για τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 και βασίζεται στο δίκαιο της Ένωσης ή των κρατών μελών».

113 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 25 της οδηγίας 2016/680, δεδομένου ότι, για την εκπλήρωση της αποστολής της, η Interpol λαμβάνει, αποθηκεύει και κυκλοφορεί δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, με σκοπό να παρέχει στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών του οργανισμού αυτού συνδρομή κατά την πρόληψη και την καταπολέμηση της διεθνούς εγκληματικότητας, ενδείκνυται να ενισχυθεί η συνεργασία μεταξύ της Ένωσης και της Interpol «μέσω της προαγωγής της αποτελεσματικής ανταλλαγής δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, με παράλληλη εξασφάλιση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών που αφορούν την αυτόματη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα».

114 Επομένως, η εκ μέρους των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία της Interpol επιδιώκει νόμιμο σκοπό, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της οδηγίας 2016/680.

115 Βεβαίως, το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, της οδηγίας 2016/680 προβλέπει ότι, για να είναι σύμφωνη με την οδηγία αυτή, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι σύννομη. Είναι επίσης αληθές ότι, όπως ανέφερε το αιτούν δικαστήριο, από το άρθρο 7, παράγραφος 3, και από το άρθρο 16, παράγραφος 2, της οδηγίας 2016/680 προκύπτει ότι η διαγραφή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί, καταρχήν, να ζητηθεί εάν τα δεδομένα αυτά διαβιβάστηκαν παρανόμως.

116 Εντούτοις, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 112 των προτάσεών του, από το γεγονός ότι μια εκδοθείσα από την Interpol ερυθρά αγγελία αφορά πράξεις ως προς τις οποίες ενδέχεται να έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem δεν μπορεί να συναχθεί ότι τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στην εν λόγω αγγελία διαβιβάστηκαν παρανόμως και ότι η επεξεργασία τους πρέπει να θεωρηθεί παράνομη.

117 Συγκεκριμένα, αφενός, η διαβίβαση των εν λόγω δεδομένων από την Interpol δεν συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2016/680, δεδομένου ότι ο οργανισμός αυτός δεν είναι «αρμόδια αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 7, της οδηγίας αυτής. Αφετέρου, ούτε η εν λόγω οδηγία ούτε κάποιος άλλος κανόνας του δικαίου της Ένωσης προβλέπει ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία της Interpol αποκλείεται εφόσον ενδέχεται να έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem.

118 Μια τέτοια επεξεργασία, η οποία στηρίζεται στις σχετικές διατάξεις του δικαίου των κρατών μελών, είναι, κατ' αρχήν, επίσης απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών για τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2016/680, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας. Πράγματι, οι αρμόδιες αρχές, στις οποίες περιλαμβάνεται, κατά το άρθρο 3, σημείο 7, της οδηγίας αυτής, κάθε δημόσια αρχή αρμόδια για την πρόληψη, τη διερεύνηση, την ανίχνευση ή τη δίωξη ποινικών αδικημάτων ή την εκτέλεση ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους, δεν θα ήταν σε θέση να εκτελέσουν τα καθήκοντά τους εάν δεν είχαν, κατ' αρχήν, τη δυνατότητα να περιλάβουν, στα εθνικά τους συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα προσώπου τα οποία περιέχονται σε ερυθρά αγγελία που εξέδωσε η Interpol για το πρόσωπο αυτό, και να προβαίνουν σε κάθε άλλη επεξεργασία των δεδομένων αυτών η οποία θα μπορούσε να αποδειχθεί απαραίτητη στο ως άνω πλαίσιο.

119 Κατά τα λοιπά, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη σκέψη 84 της παρούσας αποφάσεως, η εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία της Interpol ενδέχεται, οσάκις υφίστανται απλώς και μόνον ενδείξεις που υποδηλώνουν ότι η εν λόγω αγγελία αφορά πράξεις ως προς τις οποίες έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, να αποδεικνύεται απαραίτητη προκειμένου ακριβώς να εξακριβωθεί εάν συντρέχει τέτοια περίπτωση.

120 Πρέπει ωστόσο να υπομνησθεί ότι, όταν έχει διαπιστωθεί, μέσω αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε συμβαλλόμενο κράτος ή σε κράτος μέλος, ότι ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από την Interpol αφορά πράγματι τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα το πρόσωπο το οποίο αφορά η εν λόγω αγγελία και ότι, κατά συνέπεια, έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, το πρόσωπο αυτό δεν είναι δυνατόν, όπως προκύπτει από την απάντηση που δόθηκε στο πρώτο, στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα και με γνώμονα το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, να διωχθεί πλέον ποινικά για τις ίδιες πράξεις και, κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν πλέον να συλληφθεί στα κράτη μέλη για τις πράξεις αυτές. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η καταχώριση, στα συστήματα αναζητήσεως καταζητούμενων προσώπων των κρατών μελών, δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε ερυθρά αγγελία της Interpol δεν είναι πλέον αναγκαία, οπότε το οικείο πρόσωπο πρέπει να έχει τη δυνατότητα να ζητήσει από τον υπεύθυνο επεξεργασίας, δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, της οδηγίας 2016/680, τη διαγραφή, το συντομότερο δυνατόν, των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το

αφορούν. Εάν ωστόσο διατηρηθεί η καταχώριση αυτή, πρέπει να συνοδεύεται από την ένδειξη ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο δεν μπορεί πλέον να διωχθεί εντός κράτους μέλους ή συμβαλλόμενου κράτους για τις ίδιες πράξεις λόγω της αρχής ne bis in idem.

121 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο τέταρτο και στο έκτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2016/680, ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 50 του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία περιέχονται σε ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από την Interpol, εφόσον δεν έχει αποδειχθεί, μέσω αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε συμβαλλόμενο κράτος ή σε κράτος μέλος, ότι ως προς τις πράξεις στις οποίες στηρίζεται η εν λόγω αγγελία έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, υπό τον όρο ότι η επεξεργασία πληροί τις προβλεπόμενες από την οδηγία προϋποθέσεις, ιδίως καθόσον είναι απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από αρμόδια αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

122 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 54 της της Συμβάσεως εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 και ετέθη σε ισχύ στις 26 Μαρτίου 1995, και το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην προσωρινή κράτηση, από τις αρχές συμβαλλόμενου κράτους στη Συμφωνία που συνήφθη μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985, ή από τις αρχές κράτους μέλους, προσώπου για το οποίο ο Διεθνής Οργανισμός Εγκληματολογικής Αστυνομίας (Interpol) έχει εκδώσει ερυθρά αγγελία κατόπιν αιτήματος τρίτου κράτους, εκτός εάν αποδεικνύεται, με αμετάκλητη δικαστική απόφαση εκδοθείσα σε συμβαλλόμενο κράτος στη Συμφωνία ή σε κράτος μέλος, ότι το εν λόγω πρόσωπο έχει ήδη δικασθεί αμετάκλητα από συμβαλλόμενο κράτος στην ίδια Συμφωνία ή από κράτος μέλος αντιστοίχως, για τις ίδιες πράξεις με εκείνες στις οποίες στηρίζεται η ερυθρά αγγελία.**

2) **Οι διατάξεις της οδηγίας (ΕΕ) 2016/680 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, διερεύνησης, ανίχνευσης ή δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών,**

και την κατάργηση της απόφασης-πλαίσιο 2008/977/ΔΕΥ του Συμβουλίου, ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα του άρθρου 54 της Συμβάσεως εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, που υπεγράφη στις 19 Ιουνίου 1990, και του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία περιέχονται σε ερυθρά αγγελία εκδοθείσα από τον Διεθνή Οργανισμό Εγκληματολογικής Αστυνομίας (Interpol), εφόσον δεν έχει αποδειχθεί, μέσω αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε συμβαλλόμενο κράτος στη Συμφωνία που συνήφθη μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985, ή σε κράτος μέλος, ότι ως προς τις πράξεις στις οποίες στηρίζεται η εν λόγω αγγελία έχει εφαρμογή η αρχή ne bis in idem, υπό τον όρο ότι η επεξεργασία πληροί τις προβλεπόμενες από την οδηγία προϋποθέσεις, ιδίως καθόσον είναι απαραίτητη για την εκτέλεση καθήκοντος που ασκείται από αρμόδια αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.

3) **Το πέμπτο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο.**

(υπογραφές)